

Džūlija Vīlena

PALDIES PAR KLAUSĪŠANOS

NO ANĢĻU VALODAS TULKŅUŠI
DĪNA KĀRKLIŅA

UDK 821.111(73)-3

Vi424

Izdevniecība *Prometejs*

Julia Whelan

THANK YOU FOR LISTENING

Copyright © 2022 by Five/Twelve Productions

The moral right of the author has been asserted.

All rights reserved.

Translation copyright © 2024

Šis ir daiļliteratūras darbs. Visas personas, organizācijas un notikumi, kas aprakstīti šai romānā, ir autore iztēles auglis.

Visas šī darba tiesības ir aizsargātas. Izdevumu reproducēt, kopēt vai citādi pavairot un izplatīt bez apgāda rakstiskas atļaujas ir aizliegts.

Izdevniecība *Prometejs*

SIA Prometejs AB, Tīlta ielā 20

www.prometejs.lv

No angļu valodas tulkojusi *Dina Kārklīņa*

Redaktori *Andris Bekmanis, Elīna Kokareviča*

Korektore *Austra Pudāne*

© Tulkojums latviešu valodā, izdevniecība *Prometejs*, 2024

ISBN 978-9934-553-77-6

Grāmata iespiesta SIA Jelgavas tipogrāfija

PIRMĀ DAĻA

*Visas literatūras pamatā ir viens no diviem stāstiem:
vai nu kāds dodas ceļojumā, vai arī pilsētā ierodas svešinieks.*

Ļevs Tolstojs

*Prologi ir kā flirts — visam ir savs laiks un vieta. Bet
dažreiz vienkārši vajag piespiest lasītājus pie sienas un iebāzt
mēli viņiem rīklē.*

USA Today bestselleru sērijas “Mīla nāk smagi” autore
Džūna Frenča stāsta žurnālam *Cosmopolitan*

I. NODAĻA

SIEVIETE DODAS CEĻOJUMĀ

Viss pamazām arvien vairāk iekarsa, un par atdzišanu nevarēja būt ne runas. Šoreiz ne. To varēja redzēt viņa acīs. Viņa acu zilītes pulsēja. Pēdējo trīs nedēļu džentlmenis bija pagaisis. Nu viņu vairs nekādi nevarēja nosaukt par maīgu. Viņš bija viscaur vīrietis.

Abu daudznozīmīgie skatieni saslēdzās. Viņš pacēla roku un piekļāva viņas baltajai zīda blūzei plaukstu, ko tūlīt satvēra viņas sirdspuksti. Viņš noskūpstīja viņu, jāteniski uzsēdušos viņam virsū, kaislīgi, mikli, tad sagrāba aiz gurniem un nocēla no sevis. Viņa satrūkusies iekliedzās, kad viņš viņu nogāza...

— Vai gribēsiet kaut ko padzerties?

...uz muguras uz sava dārgā krepdešina dīvāna.

— Kundze?

“Mums nevajadzētu to darīt,” viņš noņurdēja. “Tu esi mana praktikante. Un vectēvs uzstāj, ka man jāprecas ar Kerolainu.”

— Vai gribēsiet kaut ko padzerties?

Pacietīgais tonis beidzot izlauzās cauri, un Svonī Čestere, kura sēdēja pie loga, satrūkusies norāva troksni slāpējošās austiņas, it kā tās būtu aizdegušās.

— Ko? Atvainojiet! Ko?

— Vai gribēsiet kaut ko padzerties?

— Ē. Tikai ūdeni. Lūdzu.

— Ledu?

— Ē, tikai... lūdzu.

Viņa nolaida galdiņu, un stjuarte pasniedza viņai ūdeni. Pirms Svonī bija paguvusi viņai pateikties, sieviete ejas malā pagriezās pret savu meitu, kura sēdēja pa vidu, un apjautājās tajā pīkstošajā, mīlestības pārpilnajā balsī, kāda pārmaiņus tiek izmantota sarunās gan ar mājdzīvniekiem, gan bērniem:

— Vai vēlies kaut ko īīīīiedzert?

— Sulu!

— Kāāāādu sulu?

Svonī atkal uzlika ausiņas un attapa, ka nebija apturējusi audio-grāmatu. Blūze nu jau bija novilkta. Viņa nopūtās, nospieda pauzi, pieslēdzās lidmašīnas salona Wi-Fi internetam un uzrakstīja Markam ziņu:

Labrīt. Es tevi ienīstu.

Nosūtījusi ziņu, viņa iemalkoja ūdeni.

Pēc divdesmit sekundēm viņš atbildēja:

Es tev iedevu vienu no tām
ar labajām atsauksmēm!

SVONĪ:

Viņam pulsē acu zīlītes,
Mark. ACU ZĪLĪTES

Kamēr Marks rakstīja (burbuliši, burbuliši, burbuliši... viņam drīz būs septiņdesmit, jābūt iecietīgai), Svonī padzērās.

MARKS:

Neesi snobiska. Ne jau mums visiem tēvs ir angļu valodas pasniedzējs.

SVONĪ:

Tam nav nekāda sakara ar snobismu. VAI manu tēvu. Runa noteikti ir par ANATOMIJU.

Marks to ignorēja:

Patiešām ļoti novērtēju tavu iesaisti.

SVONĪ:

Ko tikai tevis dēļ nedarīsi. Kā tava kāja?

MARKS:

Joprojām salauzta. Kā tev pašai?

SVONĪ:

Es gribu nomainīt diskusijas nosaukumu.

MARKS:

Kas vainas "Izlikšanās: mīlestības un seksa atstāsts romantiskajos romānos"?

SVONĪ:

Biju iedomājusies: "Romantisko romānu vēstījums: kā sniegt labu dzirdes baudījumu".

Viņa izdzēra ūdeni, atgāzdamā galvu, cik tālu vien spēja. Ledus kubiņi metās bēgt, ietrickdamies viņai zobos tik spēcīgi, ka ūdens strauji nolija viņai pār kaklu uz blūzes.

— Tev izlija!

Svonī saspringti uzsmaidīja bērnam un nolika glāzi apaļajā bērnu sētiņā galdiņa stūrī. Vai šī zemā apmalīte kādreiz bija pasargājusi glāzes no apgāšanās gaisa bedrēs? Būtu labi noskaidrot statistiku.

MARKS:

Es zinu, ko tu domā par romantiku, bet gan jau tiksī tam māri. Tikai, lūdzu, uztver to nopietni.

SVONĪ:

*Pāri.

Stjuarts saziņas sistēmā paziņoja:

— Dāmas un kungi, zinu, ka tikai nupat pabeidzām apkalpošanu, taču pēc dažām minūtēm uzsāksim nolaišanos Lasvegāsā. Šobrīd lūdzam jūs izslēgt visas elektroniskās ierīces...

Svonī palūkojās uz savu telefonu. Marks bija beidzis rakstīt.

MARKS:

Fani ir galīgi satrakojušies. Tev vajadzētu redzēt feisbuka grupas. Tu nazi.

SVONĪ:

*Nezini. Mēs par to runājām. Es saprotu.

MARKS:

Ūda autokorigētājs! Tas taču ir BiblioCon pasākums! 50 tūkstoši apmeklētāju, un romantikas paviljonā ir vismaz trešdaļa no viņiem.

— Kundze, paceliet savu galdiņu.

Svonī paklausīja.

— Un arī sēdekli.

— Tas neceļas. — Svonī turpināja rakstīt telefonā.

Stjuarte pasniedzās pāri mātei un bērnam, lai spēcīgi parautu Svonī sēdekli uz priekšu. Meitenīte uz brīdi pagriezās, lai viņai palīdzētu, tad padevusies noplātīja lipīgās rokas:

— Tas neceļas!

— Paldies, — Svonī nomurmināja.

— Nav par ko, — viņa atbildēja.

SVONĪ:

Mark, es teicu, ka saprotu.

Tas ir kaut kas liels!

Milzīgs! Tur var nopirkt

grāmatu un var

nopirkt grāmatu,

un var nopirkt grāmatu!

MARKS:

Un neaizmirsti izklaidēties arī pati, Opra. Vegasa, mazulīt! LOL.

Svonī atvēra e-pastu un vēlreiz pārskatīja nomācoši daudzos *BiblioCon* pasākumus. Sašaurinājusi meklēšanu līdz romantikas programmām, viņa pārlūkoja autoru uzstāšanās, autogrāfu dališanas, kokteiļu stundas un kādu labdarības izsoli. Skaļi iesmējās, ieraudzījusi vienu

īpaši izceltu ierakstu: vakariņas ar vīriešu dzimuma vāka modeli. Tad viņa rūpīgi izskatīja piedāvāto diskusiju pārbagātību: tur bija “Sakrustotie zobeni: kā rakstīt V/V romantiskos romānus, ja pašai nav zobena”, “Kā aprakstīt vēsturiskus apģērbus, un kā tos novilkt” un, protams, viņas pašas uzstāšanās par audiogrāmatu veidošanu, kuru viņas darbaudzinātājs, priekšnieks un namīpašnieks Marks būtu varējis vadīt arī pats, ja vien pirms divām dienām nebūtu ar paša automašīnu uzbraucis sev uz kājas. Marka attiecības ar viņa sarkano *Karmann Ghia* jeb Selu bija ilgstošākās, kādas viņam bijušas kopš dienas, kad viņš pirms piecpadsmit gadiem ar šo auto pēc partnera Hulio nāves bija aizlaidies no Sanfrancisko.

Viņa ar lielāko prieku bija gatava viņam izpalīdzēt *BiblioCon*, taču bija divas problēmas. Varbūt trīs. Lai gan viņa būtībā bija Marka Piektdiene, kura apmaiņā pret dzīvošanu viesu namiņā kalna nogāzē palīdzēja vadīt viņa Holivudhilsas mājā ierīkoto ierakstu studiju, viņa tomēr nebija audiogrāmatu producete kā Marks; viņa bija grāmatu ierunātāja. Otrā problēma — viņa bija grāmatu ierunātāja, kura nelasīja romantiskos romānus. To viņa bija darījusi pašā sākumā, sperot pirmos soļus šajā jomā; ierunājusi tos ar pseidonīmu, kā darīja daudzi teksta ierunātāji, bet, tiklīdz viņas karjera bija sākusi virzīties augšup, Svonī bija atteikusies no pieņemtā vārda un pametusi romantiskos tekstus, lai vairs nekad pie tiem neatgrieztos. Visbeidzot viņa pat nebija šī žanra cienītāja.

Viņa romantisko romānu paviljonā neiederējās.

Viņa vēlreiz pārbaudīja Marka pārsūtīto informāciju. Līdz rītdienai viņai nebija nekā darāma. No rīta diskusija, tad visu atlikušo dienu sēdēšana stendā pasākuma lielajā zālē, atbildot uz autoru jautājumiem par audiogrāmatu veidošanu. Svētdienas pēcpusdienā — ašs lidojums mājās. Vieglas četrdesmit astoņas viņas dzīves stundas. Turklāt viņa varēs būt Vegasā vienlaikus ar labāko draudzeni, kura arī bija pierunāta apmeklēt konferenci, lai gan pavisam citu iemeslu dēļ.

— Vai tu esi pirāts?

Svonī satrūkās, pagriezās pret meitenīti un sastapās ar viņas ciešo skatienu.

Arī māte satrūkās.

— Hanna!

— Viņa izskatās pēc pirāta.

Māte apskāva bērnu, veikli pamanīdamās viņu apklusināt.

— Jums nāksies viņai piedot. Viņai ir četri gadi.

— Man ir gandrīz pieci!

— Hannas iebildumi izskanēja, it kā tiktu murmināti spilvenā.

— Viss kārtībā, — Svonī viņai iecietīgi uzsmaidīja.

— Nē, es neesmu pirāts.

Hanna izlocījās no smacējošā mātes tvēriena un pilnībā pievērsās Svonī.

— Bet tev uz acs ir apsējs.

— Hanna. — Šoreiz skarbāk. Saskaņā ar Losandželosas bērnu audzināšanas standartiem to pat varēja uzskatīt par bardzību. Māte strauji apsviedās pret meitu, aši pavirzījās uz sava sēdekļa malu, palaida vaļīgāk drošības jostu, novietojās tieši priekšā savai meitai un viņas līmenī, kā viņai droši vien bija mācīts. Bija pienācis pamācības brīdis.

— Mēs neuzdodam svešiem cilvēkiem personiskus jautājumus, mīļum. Tu esi tik, tik, tik gudra, un es augstu vērtēju tavu zinātkāri, taču mēs cienām cilvēku privātumu, mmja? — Atkal tai pašā spalgalajā mājdzīvniekiem paredzētajā balsī.

Hanna no jauna pagriezās pret Svonī.

— Bet kāpēc tev tāds ir?

Māte atkal pagrieza viņu atpakaļ.

— Tā, Banānmaizīt, tas ir personisks jautājums, vai ne?

— Nesauc mani par Banānmaizīti, es tev jau teicu. Es to nevaru ciest.

— Atvaino.

Hanna aizlocījās atpakaļ pie Svonī.

— Vai tev sāp?

Vēl viens izmisīgs mēģinājums.

— Hanna!

Bet Svonī jau bija pieradusi pie šādas iztaujāšanas. Viņasprāt, bija atsvaidzinoši, ka šobrīd to nedarīja piedzēries puisis bārā.

— Nē. Vairs ne.

— Bet, bet, ja tev nesāp, kāpēc tas ir...

Jāteic gan, ka arī Svonī pacietībai bija savas robežas.

— Es ļoti labprāt turpinātu ar tevi runāt, — viņa sacīja, paklaudzinādama pa bezvadu austiņām sev ap kaklu, — taču man ir jāpabeidz darbs. — Viņa uzmeta skatienu mātei, meklēdama tās atbalstu.

— Ak, protams! Četru gadu vecumā viņi ir tik zinātkāri...

— Picu!

Svonī papurināja galvu.

— Viss ir pilnīgā kārtībā. Man vienkārši drīz beigsies darba izpildes termiņš, un, ja nepabeigšu klausīties šo te, var gadīties, ka man būs jāmeklē jauns darbs.

Vai tas bija pateicoties viņas improvizācijas prasmei, aktiermākslas kursiem vai stāstos izdzīvotajai bērnībai, taču Svonī prata melot. Nepiespiesti. Tikpat veiksmīgi sev, kā jebkuram citam. Viņa nocēla austiņas no kakla un rūpīgi uzlika sev uz ausīm. Atsāka atskaņošanu. Klusums. Viņa pagrieza skaļāk. Joprojām nekā. Viņa uzgriezta skaļumu līdz galam.

Ar acs kaktiņu viņa pamanīja, ka māte ar plaukstām aizspiež Hannai ausis, pievelk viņu pie savām šaurajām krūtīm un izbola acis uz Svonī pusi.

Nē.

Ak dievs, nē.

Viņa norāva austiņas, vēl pagūdama pilnā skaļumā izdzirdēt:

— Viņš papleta viņas kājas, atklājot viņu pilnībā, atklājot viņas slepeno vietu savam saviļņotajam skatienam. Jau pulsēdama, valgi mirdzēdama, viņas iespaidīgā...

Svonī tik nikni iebakstīja telefona pauzes pogā, ka telefons izkrita no rokām. Viņa drudzaini steidzās to satvert, bet audiogrāmata tikmēr turpināja skanēt:

“Pasaki to,” viņš noņurdēja. “Es gribu dzirdēt, kā tu to pasaki.” Viņš vienreiz ātri, ķircinoši nolaizīja viņu. Viņa ievaidējās. “Saki, ka gribi manu...”

Telefons bija pakritis zem Hannas Disneja princeses sporta apaviem ar gaismiņām, kuri brīvi šūpojās pār krēsla malu. Svonī to pagrāba, uzrāvās atpakaļ krēslā un ar trim ātriem spiedieniem apturēja audiogrāmatu... tieši pēc vārda “pimpi”.

Viņa cieši raudzījās uz telefonu, nelikdamās ne zinīs par nikno skatienu, kas urbās viņai deniņos. Ievilka elpu, cerēdama, ka izskatās nepiespiesti. Tad, it kā nekas nebūtu noticis (arī noliegšanas spēju viņa bija labi izkopusi), uzgrieza mātei un bērnam muguru un sāka skatīties ārā pa logu.

Atkal koncentrējusies, viņa šoreiz pa īstam ieraudzīja skatu, kas pavērās, lidmašīnai nolaižoties, un secināja, ka dienasgaismā Lasvegasa izskatās diezgan sašļukusi. Viss tas nakts neons bija kā Vegasas viagra.

Viņa sagrozījās krēslā. *Kurš gan vispār ved bērnu uz Lasvegasu?* viņa svētulīgi, kaut arī nesaprātīgi nodomāja. Lieliska audzināšana. Viņa pazina tādas mātes. Pie velna, arī viņai pašai bija tāda māte. Maiga, pārlietu mīloša. Viņa bija audzināta tāpat, kā šobrīd tika audzināta Hanna. Losandželosas rietumu puse (to varēja redzēt pēc mātes mezglainajām jogas cienītājas rokām, matiem, kuru krāsojums nosedza to saknes, un rūpīgi mitrinātās ādas); skolas ar jūtām; vecāki, kuri saviem bērniem vēlēja to labāko, vienlaikus nodrošinot, lai viņu bērns būtu vislabākais. Kuri teica, ka tu vari būt jebkas, darīt jebko, sapņi tiešām piepildās, tu esi īpašs, tu esi iesvaids. Vienkārši esi jauks pret visiem, cieni visus, runā patiesību, smagi strādā, un viss sakrītīs savās vietās. Tu dzīvosi laimīgi līdz mūža galam.

Nu, lai tev ar to veicas, Hanna.

Tāpēc ka īstenībā viss notiek, lūk, kā.

Satriccoši viduvēja sieviete ar acs apsēju vecumā pāri trīsdesmit lido uz Vegasu salauztā sēdekli un klausās porno.